

CÂND SE TOPESC GHETARIII

Motto: Fii tu schimbarea.

CÂND SE TOPESC GHEȚARI

- aberație în două acte -

PERSONAJE:

EVA, 36 ani, actriță

CAROL, 42 ani, dramaturg, soțul Evei

VIOLETA, 17 ani, fiica Evei și a lui Carol

ADELA, 38 ani, critic de teatru

GEORGE, 35 ani, soțul Adelei și colegul Evei

AORTA, 24 ani, actriță

PREOTUL

UN DOCTOR

CÂND SE TOPESC GHETĂRII

ACTUL I

Scena 1

O cameră de zi ce pare normală. În încăpere, în afară de o masă cu scaune, un fotoliu, un lampadar, o oglindă, un suport pentru ziare lângă fotoliu, se mai află și un frigider mare și un corp de șifonier cu o singură ușă. E semiîntuneric și liniște. Treptat, încăperea începe să se lumineze și să se anime. Se aude zgomotul unui filtru de cafea, apa trasă la WC, susurul dușului, un bărbat cântând. Violeta, îmbrăcată în violet, doarme pe fotoliu cu capul pe genunchi. În încăpere intră Eva, cu un capot peste cămașa de noapte, în papuci, căscând somnoroasă, aducând două căni cu cafea pe o tavă. Pune cafelele pe masă. Violeta deschide ochii, o vede pe Eva, se ridică și iese fără să spună o vorbă. Eva se uită lung după ea. Intră și Carol, în halat de baie. Se așează pe un scaun, își trage în față o cană. Gustă din cafea, așează cana pe masă, apoi își ațintește privirea asupra Evei.

EVA (*simțind privirea lui Carol*): Ce-i?

CAROL: De ce e cafeaua asta așa de îngrozitoare?

EVA: Ce vrei să spui?

CAROL: N-are niciun gust.

EVA: Aaa, da, nu mai avem cafea. Noroc că nu apucasem să arunc zațul de ieri.

CAROL: Și de ce nu mai avem cafea?

EVA : Pentru că nu ne mai permitem. E criză. Pe timp de criză, oamenii nu beau cafea.

CAROL : Draga mea, mie nu-mi pasă că e criză. Eu trebuie să beau cafea. Orice dobitoc știe că nu se poate scrie teatru absurd fără cafea.

EVA: Oricum, cine mai vine azi la teatru absurd?

CAROL: Mai vin niște amețiți (*Privește spre sală*). Dacă lor le place, eu ce pot să fac?... Ce zi e azi ?

EVA : Marți. E dezlegare la pește.

CAROL: Ce vrei să spui?... La care pește?!

EVA: La oricare.

CAROL: Bine că mi-ai spus. Am să-l dezleg mai pe seară... Ești bună să-mi aduci ziarul ? Știi doar că eu întotdeauna citesc ziarul când îmi beau cafeaua.

EVA: Da, știu. Și, deși întotdeauna citești ziarul când îți bei cafeaua, niciodată nu-l aduci. Aștepti să ți-l aduc eu.

CAROL: Așa e, draga mea, e o tradiție de familie. Tradițiile trebuie păstrate cu sfințenie.

Eva iese bombănind ceva despre sfințenie.

Scena 2

Carol bea din cafea în așteptarea ziarului. Eva revine cu ziarul, pe care îl trânteste, nervoasă, pe masă.

CAROL (*adulmecând*): Detectez cumva niște energii negative? Ai grijă, iar mă împiedic de ele prin casă... Ce mâncăm astăzi?

EVA: Ceva cu tăiței.

CAROL: De ce? Mereu mâncăm ceva cu tăiței.

EVA: Copiilor le plac tăiței.

CAROL: Care copii?! Noi n-avem copii!

EVA: Cum care copii? Violeta, de exemplu.

CAROL: Violeta nu-i copilul nostru.

EVA: Da?! Atunci de ce e mereu în bucătăria noastră, îmbrăcată în violet și mâncând tăiței?

CAROL: Ei, probabil pentru că nu-i mănâncă nimeni altcineva.

EVA: Și ăia mici?

CAROL: Care ăia mici?

EVA: Gemenii. Cum îi cheamă?...

CAROL: De unde să știu eu cum îi cheamă?! De altfel, nu i-am mai văzut de mult. Nu cred că mai sunt prin casă.

EVA (*ridicând fața de masă și privind dedesubt*): Nu?! Săptămâna trecută dormeau chiar aici, sub masă, înveliți cu o rogojină.

CAROL (*aruncând și el o privire sub masă*): Nu e nimeni aici. Ți-am spus eu că n-avem copii?... (*Ridicând ziarul de pe masă*): Dar ce-i asta?

EVA: Care?

CAROL (*scuturând ziarul*): Ziarul de astăzi. Tu ai văzut cum arată?!

EVA: Știi că eu nu citesc niciodată ziarul înaintea ta.

CAROL: Și bine faci. Cel puțin de data asta. Tu nu vezi? Nici n-ai ce citi!

EVA: Mereu te plângi că nu găsești nimic de citit în ziare, și totuși îți pierzi zilnic timpul cu ele.

CAROL: Da, așa e, dar până acum mă plângeam la figurat, acum mă plâng la propriu. Privește!

Carol ridică ziarul și i-l arată Evei. Îl deschide, îl întoarce pe toate părțile: toate paginile sunt albe.

EVA: Ei, poftim, pe ce dai banii! Ăștia ne-au păcălit.

CAROL: Ce crezi că s-a întâmplat? O fi de la criză?

EVA: Probabil s-au terminat cuvintele.

CAROL: Sau poate că nu s-a mai întâmplat nimic. Poate s-au terminat chiar întâmplările.

EVA: Bine, dar asta ar fi îngrozitor. Cum să nu se întâmple nimic?! Uite, mie chiar aseară mi s-a întâmplat ceva.

CAROL: Serios? Înseamnă că nu s-au terminat întâmplările. Povestește-mi, oricum n-am ziar. Pot să te-ascult în timp ce îmi beau cafeaua.

EVA: Ei bine, aseară, când mă-ntorceam de la teatru, m-am întâlnit cu vecina de la etajul trei.

CAROL: Care din ele? Că avem mai multe vecine la etajul trei.

EVA: Cea cu ochi căprui.

CAROL: Aha! Și?...

EVA: Ei bine, plimba o cățea cu trei picioare pe nume Bunăseara.

CAROL: Ce nume ciudat pentru o cățea!

EVA: Nu-i așa? Și mie mi s-a părut ciudat, de aceea am și întrebat-o cum de a pus un asemenea nume bietului animal.

CAROL: Chiar ai întrebat-o?

EVA: Bine-nțeleș. Eram foarte curioasă.

CAROL: Bine, dar nu crezi că a fost nepoliticos din partea ta?

EVA: Ba da, dar curiozitatea a învins.

CAROL: Și?... Ai aflat?

EVA: Da. Mi-a spus că bietul câine nu știe să spună decât Bună-seara.

CAROL: ...Mda, pare logic. Cum de nu m-am gândit?

EVA: Exact așa mi-am zis și eu. Dar să știi că totuși vecina m-a mințit, pentru că, în timp ce ea căuta cheia, cățeaua m-a luat deoparte și m-a întrebat dacă n-am vreun os în poșetă. Zicea că toată lumea din bloc îi dă oase, afară de noi și de orbul de la etajul 5.

CAROL: Serios?! Ce tupeu pe câinele ăsta... De unde să-i dăm noi oase, dacă mâncăm doar tăiței?

EVA: Așa i-am spus și eu. Tăiței nu au oase.

CAROL: Deci, întâmplări mai există. Atunci?...

EVA: Dar dacă e sfârșitul lumii?...

CAROL: Nu cred. Dacă ar fi sfârșitul lumii, asta ar fi chiar o știre de primă pagină. Toate ziarele ar scrie despre asta. (*Arătându-i ziarul*): Or, ia privește prima pagină a ziarului nostru: nimic, absolut nimic.

EVA: Bine, dar ce mare lucru e să scrii un ziar? Ziarul reflectă realitatea. E suficient să ieși pe stradă, și te izbești la fiecare pas de realitate. Te saturi de atâta realitate. Doar nu s-a terminat realitatea?!

CAROL (*se ridică și dă draperia la o parte ca să privească pe fereastră*): Nu, realitatea e la locul ei.

Carol vrea să revină pe scaunul lui, dar se împiedică și e cât pe ce să cadă.

CAROL: Vezi?... Din nou energiile tale negative. Am să îmi rup gâtul într-o bună zi.

Eva se ridică și iese pe fugă.

Scena 3

Carol ține în mână ziarul. Eva se întoarce cu o mătură cu care strânge energiile negative, ascunzându-le sub covor.

CAROL: Ce faci cu mătura aia? Ai umplut casa de praf.

EVA: Scap de energiile negative, să nu te mai împiedici.

Iese să ducă mătura și se întoarce la locul său.

CAROL (*răsfoind ziarul gol*): Dar dacă... Dacă e de fapt o provocare? Poate că avem ocazia să ne construim propria realitate. Să inventăm fiecare dintre noi ce știri dorim. Să ne scriem singuri ziarul! Ce zici?

EVA: Și ziaristii? Ce se va-ntâmpla cu ziaristii dacă noi ne facem singuri știrile?

CAROL (*ridicând din umeri*): Ziaristii? Ce contează? Le dăm un concediu, că sunt stresați.

EVA: Stresanți, vrei să spui. Mie așa îmi par.

CAROL: Acum vom fi cu toții ziariști. Și ei își vor concepe propria realitate, ca și noi. Adu un pix, să ne-apucăm de treabă.

EVA: Două. Aduc două pixuri, și eu am multe de scris. Abia aștept. (*Se ridică și caută prin sertare după pixuri*). Și știi cu ce voi începe?... Voi scrie o cronică de teatru pe prima pagină. Știi că am jucat 100 de reprezentații cu *Eternul feminin* și n-am văzut în ziare niciun cuvânt despre asta?

CAROL: Unde-ai mai văzut tu cronică de teatru pe prima pagină? Știi cum ai putea să-ți vezi numele pe prima pagină? Uite, de exemplu... „Actrița Eva Baltazar a fost găsită aseară în culise sugrumată cu șnurul de la cortină. Se pare că autorul crimei este chiar soțul actriței, care e și autorul piesei în care aceasta juca. Din primele cercetări rezultă că soțul victimei era nemulțumit de faptul că soția sa, actrița din rolul principal, a avut o interpretare searbădă și plictisitoare, denaturând mesajul pe care autorul a dorit să îl transmită publicului”.

EVA: Plictisitoare? Mă consideri plictisitoare?!

CAROL (*căscând*): Nicidecum, draga mea. Ți-am dat doar un exemplu de cum ar interpreta ziariștii un fapt divers.

EVA: Moartea mea ar fi, după părerea ta, un fapt divers?!

CAROL: Nu, dragă. Nu pentru mine, pentru ziariști. Pentru mine ar fi, desigur, o mare tragedie. Eu voiam să-ți dau doar un exemplu de articol de primă pagină. Orice altceva decât cronică de teatru. Asta merge mai pe la coada ziarului, în pagina culturală.

EVA: Asta la ei, la ziariști. Noi putem pune cronica de teatru unde avem chef. Să profităm și să ne construim realitatea așa cum am dori noi să fie. Uite, parcă văd titlul, cu litere de-o șchioapă: „Actrița Eva Baltazar a ridicat aseară publicul în picioare după cea de-a o suta reprezentație cu piesa *Eternul feminin*”... Ei, ce zici?

CAROL: Nu știu ce să zic... Eu cred că, dacă vrem să scriem noi ziarul, ar trebui să respectăm niște reguli. Deci, vom pune cronica de teatru pe pagina culturală.

EVA: Dar... Stai puțin! Doar nu ne obligă nimeni să scriem un cotidian sau un tabloid. Putem scrie o revistă culturală, și atunci putem pune cronica de teatru pe prima pagină.

CAROL: Nu cred că merge. Știi, noi suntem abonați la un cotidian, nu la o revistă culturală.

EVA: Da, ai dreptate...

CAROL: Ca să nu spun cât sunt de dezamăgit de egoismul tău. Puteai să găsești alt titlu pentru prima pagină. De exemplu... *(Se gândește): „Criza economică mondială a luat sfârșit.”*

EVA: Oooo, ce titlu altruist. „Iar autorul de piese absurde Carol Baltazar își permite din nou să-și bea cafeaua de dimineață.”

CAROL: De ce trebuie să mă suspectezi de un interes meschin? Toată lumea va profita de sfârșitul crizei economice. Oricum, a fost doar un exemplu... Uite, dacă vrei, un alt titlu: „S-a descoperit un medicament miraculos care vindecă psoriazisul”.

EVA: Da, foarte frumos, foarte generos, dar din cale-afară de prostesc.

CAROL: De ce spui asta?

EVA: Pentru că ni se oferă pe tavă o ocazie nemaipomenită de a îndrepta tot ce merge prost în viața noastră, iar tu, în loc să profiți, mori de grija bolnavilor de psoriazis. Nu uita că bolnavii de psoriazis au și ei ziarul lor în care pot să-și construiască propria realitate. Știi ceva... Hai să fim egoiști, dragă. Să ne gândim numai și numai la noi. Să acceptăm provocarea pe care o reprezintă această pagină albă de ziar... Ce zici?

CAROL: Egoiști? Ce tentant... Dar cum să facem asta? De unde să-ncepem?

EVA: Mi se pare mie, sau te temi? Știi ceva, lasă-mă pe mine. Voi scrie eu ziarul. Să vezi ce-ți aranjez eu realitatea, de n-o s-o mai recunoști. Să nu crezi că te las să risipești șansele familiei scriind tu despre cum o să câștige echipa ta favorită campionatul.

CAROL: Dar ce-ai vrea, dragă, să scriu la pagina sportivă?... Bine, scrie tu. Cu ce ai de gând să începi?

EVA: Eu zic să o luăm treptat. Să nu ne avântăm. Facem întâi o probă. Hai să ne aranjăm ziua de azi. Ai vrea o zi frumoasă?

CAROL: Mi-ar plăcea o zi frumoasă. O zi frumoasă e una în care merită să trăiești.

EVA: Perfect! *(Ia pixul și scrie)*: Azi în București va fi soare. Temperatura maximă va ajunge la... 25 de grade îți convin?

CAROL: Nu-i mai bine 20?

EVA: Ba da. 25 de grade să fie! Dar... hai să nu fim chiar așa de egoiști. Nu doar în București, în toată țara. În Europa. În toată lumea, mai bine.

CAROL: Draga mea, hotărâserăm să fim egoiști. Oprește-te, ești pe cale să topești ghețarii.

EVA: Ai dreptate, hai să ne vedem de treaba noastră. *(Șterge cu pixul ce scrisese mai-nainte)*. În București. Și în județul Ilfov. Nu-s ghețari în județul Ilfov, așa-i?

CAROL *(mergând la fereastră, dă perdeaua la o parte)*: Nu, nu cred. Oricum, nu în sezonul ăsta... Uite, deja a ieșit soarele.

EVA: Vezi? Se pare că funcționează.

CAROL: Draga mea, e primăvară. Poate ieșea soarele oricum.

EVA: Bine, hai să mai facem un test. Uită-te afară, ce te deranjează mai mult?

CAROL: Traficul. Mă enervează îngrozitor. Uite, deja s-a blocat.

EVA: Traficul. Îl aranjez imediat... Azi se circulă lejer prin capitală.

CAROL: Ia uite, ai dreptate, funcționează. S-a deblocat.

EVA: Ai văzut? Ți-am spus eu!

CAROL: Grozav! Dar știi ceva? Scrie mai mic, să încapă mai mult.

EVA: Ai dreptate! Auzi, dar... ce facem cu necroloagele? Eu cum mai aflu cine-a murit? Sau...

CAROL: Eva, ce-ți trece prin cap?!

EVA: Nu-ți dai seama? Am putea scăpa de toți cei pe care-i urâm.

CAROL: Femeie, cine se uită la tine poate trage concluzia greșită că ești un înger, când de fapt în tine zace un munte de abjecție. N-ai conștiință de loc? Crezi că-i etic să omori tu, așa, pe cine vrei?

EVA (*scriind mărunț în ziar*): Cum poți să scrii un ziar fără multă abjecție?... N-ai zis tu să fim egoiști? Oricum, lumea va fi mult mai frumoasă fără ei.

CAROL: Egoiști, nu criminali. Auzi... Sper că nu te-atingi de mama!

EVA: De ce?!

CAROL: Cum de ce, dragă? Doar nu ești atât de haină, să-mi omori singura mea mamă?

EVA: Eu sunt sigură că ea n-ar pregeta să scape de mine... (*Brusc, înfricoșată*): Auzi, Carol... Te-ai gândit în ce pericol suntem? Dacă și cei care ne urăsc pe noi gândesc la fel? Îți dai seama că putem fi omorâți chiar și dintr-o greșală de ortografie? Nu așa mi-am închipuit sfârșitul!

CAROL: Vezi, de-aia nu trebuie să te joci cu astfel de lucruri. Hai, lasă necroloagele, scrie și tu despre altceva. Una-i să fii ziarist și alta-i să fii Dumnezeu.

EVA (*plimbându-se agitată prin încăpere*): Ai dreptate, mi s-a făcut frică... Cred c-am să te las, totuși, pe tine. Scrie tu, ești scriitor. Pentru mine e prea obositor, și nu vreau să regret mai târziu că n-am scris ce trebuia. Prefer să te acuz pe tine de asta.

CAROL: N-am de gând să mă las atras în această capcană. (*O apucă de mână și o trage lângă el*): Stai lângă mine, atâta vreme cât suntem căsătoriți avem o realitate comună. Vreau să hotărâm împreună cum va arăta aceasta.

EVA: Bine, voi încerca. Te-ascult.

CAROL: Spune-mi, tu cum vezi toată această provocare? Crezi că ne putem schimba întreaga viață printr-un cotidian? E un ziar cu știrile zilei, așa-i? Ne putem schimba cel mult ziua de azi. Și nici pe asta prea mult, pentru că e clar că o vom petrece în întregime scriind un ziar. Uite, din ce mă gândesc mai mult la asta, devin tot mai nervos.

EVA: Bine, dar nu crezi că viața ți se poate schimba într-o zi? Poate chiar într-o clipă?

CAROL: Nu o schimbare durabilă. În orice caz, nu în bine.

EVA: Cum adică? Uite, de exemplu, dacă ar apărea în ziar că am câștigat la loto? Că am ghicit toate acele 6 numere nenorocite, care nu ies niciodată? Nu crezi că ni s-ar schimba viața?

CAROL: Nu. Gândește-te că toți ceilalți ar scrie asta în cotidianul lor. Ce s-ar întâmpla dacă toți am ghici cele 6 numere câștigătoare?

EVA: Am câștiga cu toții.

CAROL: Da, dar suma aceea enormă la care te gândești s-ar împărți tuturor, și-atunci, știi ce-ai câștiga? Suma jucată de tine, minus impozitul la stat și comisionul loteriei. Deci, mai puțin decât ai jucat.

EVA: Eu nu mă gândisem așa.

CAROL: Sunt convins. Logica ta de femeie nu merge chiar așa departe. În schimb – ca să-mi continui demonstrația – dacă ți s-ar întâmpla ceva rău, de exemplu dacă ți-ai rupe un picior sau o mână, asta ar putea avea efecte pe termen lung.

EVA: Și de ce-ar scrie în ziar că eu mi-am rupt o mână sau un picior? Asta nu poate fi o știre de presă.

CAROL: Depinde. Uite, ar putea scrie că reprezentația de mâine seară cu „Eternul feminin” se suspendă, pentru că actrița din rolul principal, Eva Baltazar, adică tu...

EVA: Adică eu...

CAROL: Și-a rupt o mână și-un picior alunecând pe gresie în timp ce gătea tăiței.

EVA: Vai, ce prozaic! Mai bine, în timp ce făcea dragoste pe masa din bucătărie. Mă acuzi pe mine de abjecție, îmi interzici să scap de soacră, în schimb tu mi-ai imaginat o moarte violentă și un accident stupid în nici o jumătate de oră. Chiar, noi am făcut vreodată dragoste pe masa din bucătărie?

CAROL: Nu. De ce-am fi făcut așa ceva? Nu pare prea comod. Ca să nu mai spun că ar putea fi chiar periculos.

EVA: Și ce, să gătești tăiței nu e periculos? Totuși, fac asta aproape zilnic.

CAROL: Știu, Eva. Mereu ți-am admirat curajul.

EVA: Bine, dar în filme mereu văd astfel de scene de dragoste pe masa din bucătărie.

CAROL: Draga mea, asta e o piesă de teatru absurd, nu e un film de lung metraj. Știi, în filme se folosesc cascadori pentru scenele periculoase. Și... știi ceva? Hai să nu mai fim așa tensionați. Chiar dacă greșim ceva, dăm o rectificare în ziarul de mâine.

EVA: Așa e, ai dreptate, dragul meu. Cu ce să-ncepem?

CAROL: Eu propun s-o luăm sistematic. Să începem, ca orice ziar serios, cu pagina de politică internă.

EVA: De acord. Hai, dictează-mi tu și eu scriu.

CAROL: Eva dragă, insist totuși să profităm și să stopăm criza economică.

EVA: Biiine, biiine, adevărul e că dacă nu facem noi asta, cine s-o facă? (*Scrie, silabisind*): „*Criza economică a luat sfârșit*”.

CAROL: Așa. Scrie și că economia a început să se redreseze. Nu, stai, hai să fim mai îndrăzneți, ce ne oprește? Scrie așa: „*Economia s-a redresat spectaculos*”.

EVA: Asta chiar îmi place... (*Scrie*). Gata, s-a redresat. Acum, simt nevoia să scriu ceva despre salarii. Ce-am putea să facem cu salariile?

CAROL: Cu salariile? E simplu. Poți să le mărești, să le micșorezi sau să le îngheți. Dar, cum economia s-a redresat spectaculos, e cazul să mărim salariile.

EVA: Am o idee. Fii atent: (*Scrie, silabisind*): „*Salariul maxim a devenit salariul minim*”. E bine așa?

CAROL: Excelent. Observ că ai ceva abilități politice. Bravo!

EVA: Nu-i așa? În orice actor zace un om politic, așa cum în orice om politic zace un actor, nu crezi?... Acum, că m-am înfierbântat, ce-ar fi să scriu ceva și despre prețuri: „*Prețurile minime au devenit prețuri maxime*.” Ei, ce zici?

CAROL: Așa, bravo! Noroc cu noi, că politicienii ăștia...

EVA: Apropo de politicieni... Ce facem cu ei?

CAROL: Te rog, nu mă provoca. Știi că am o imaginație bogată în privința scenariilor macabre, dar te rog nu mă lăsa să fac un măcel încă de pe prima pagină. Să fim decenti, suntem ziariști amatori, nu profesioniști.

EVA: Știi ceva? A-nceput să mă doară capul. Toate greutatea țării apasă pe umerii noștri, nu simți?

CAROL: Desigur. Îmi închipuiam că va fi mult mai simplu. Știi ceva? Hai să procedăm în mod democratic. Vom declanșa alegeri anticipate, și gata cu politica. Trecem mai departe.

EVA: „*A-le-geri an-ti-ci-pa-te...*”. Gata! Întoarcem foaia?

CAROL: O întoarcem.

Eva întoarce pagina ziarului.

Scena 4

Eva și Carol scriu, concentrați, în ziar. Violeta intră și se așează pe jos turcește.

VIOLETA: Ce faceți aici? Citiți ziarul?

CAROL: Nu, îl scriem.

VIOLETA: De ce scrieți voi ziarul?

CAROL: Ca să modificăm realitatea după dorința noastră.

VIOLETA: Se poate asta?!

EVA: Azi se poate.

VIOLETA: Atunci, vreau și eu.

CAROL: Dar ce-ți lipsește, dragă?

EVA: Doar știi că noi ne sacrificăm în permanență ca să aveți voi de toate.

VIOLETA: Care noi?

EVA: Voi. Tu și... ăia mici. Gemenii. Tu mai ții minte cum îi cheamă?

VIOLETA: Dar asta-i treaba mea?!

EVA: Când își va aminti cineva cum îi cheamă, să notăm undeva. Dar până atunci, lasă-ne că avem treabă. *(Către Carol)*: Ce urmează acum?

Violeta începe să plângă și să se tăvălească pe jos.

EVA: Ce face asta, dragă?

CAROL: Mofturi de copii răsfățați. Profită că nu mai avem voie să-i batem.

EVA: De ce să n-avem voie să-i batem? Păi noi de ce-am mai făcut copii?!

CAROL: Tu nu știi că acum e ilegal să bați copiii?

EVA: Și atunci, cum o să-i mai educăm? Cum vor mai crește acești micuți? Ia să modificăm noi legea, că tot avem acum pâinea și cuțitul.

CAROL: Nu, dragă, am încheiat cu politica. Dacă nu mai avem metode, nu-i mai educăm, și gata. Lasă, să nu mai crească. Să rămână așa, mici, că doar de-asta sunt copii. Așa sunt mai drăguți. *(Către Violeta)*: Hai, spune, ce-ți trebuie?

VIOLETA: Vreau să plec la facultate în străinătate.

EVA: La facultate?!

CAROL: Ce să cauți tu la facultate?!

VIOLETA: Știți, după liceu urmează facultatea. Și cum eu termin liceul anul viitor...

EVA: Cum, termini liceul?!

CAROL: Anul viitor?! Doamne, cum trece timpul!

EVA: Așa bătrână sunt? Am un copil care termină liceul?! Vaaai, nici nu mi-am dat seama.

CAROL: Suntem atât de ocupați...

EVA: E mai bine să pleci în străinătate. Altfel, de câte ori te-aș vedea pe-aici, prin casă, mi-aș aminti că nu mai sunt tânără. Deși... să rămân singură la bătrânețe?!

VIOLETA: Îi ai pe ăia mici.

EVA: Precis? N-au plecat și ăia la facultate? Că nu-i mai văd pe-aici.

VIOLETA: Nu cred. Nu primesc bebeluși la facultate.

EVA: Bebeluși? Am și bebeluși, deci... Înseamnă că sunt tânără! Hai, tu piei din ochii mei. Marș de-aici, în străinătate cu tine!

Violeta se ridică și iese. Eva începe să plângă.

Scena 5

Eva, Carol. Eva plânge.

CAROL: Ce faci, dragă? Acuma bâzâi tu? În casa asta se bâzâie pe rând?

EVA: M-am emoționat... Tu îți dai seama ce drăguț e să avem gemeni? Am uitat să întreb, sper că-s numai doi, nu?

CAROL: Da, când e vorba de gemeni, de obicei sunt doi.

EVA: Dar dacă, Doamne ferește, sunt trei? Își dai seama ce greu e să crești deodată trei bebeluși? Și nici să n-ai voie să-i bați!

CAROL: Nu cred. Dacă erau trei, se vorbea despre tripleți.

EVA: Bine, dar și tripleții tot un soi de gemeni sunt, nu?

CAROL: Sigur. Sunt gemeni și tripleții. Ca și cvadruplii.

EVA: Ăștia ce mai sunt?

CAROL: Tot gemeni, doar că sunt patru.

EVA: Patru deodată?! Dumnezeu, sper că nu avem din ăștia! Sunt prea mulți, nu crezi?

CAROL: Ai dreptate, sunt prea mulți... Nu, cred că n-avem din ăștia. N-aveau unde să se bage, cred că-i vedeam pe-aici pe undeva, călcam pe ei.

EVA: Da, cred că ai dreptate... Auzi, pe mine mă îngrijorează mai tare fata.

CAROL: Care fată?

EVA: Fata. Asta care a ieșit adineauri, iar am uitat cum o cheamă. Care zicea că termină liceul.

CAROL: Aaa, fata! Dar de ce te îngrijorează?

EVA: Seamănă cu o femeie.

CAROL: Da, așa sunt fetele. Și până la urmă, chiar se transformă în femei.

EVA: Exact! Și știi ce fac femeile? Fac copii. Asta o să ne facă bunici odată și-odată, îți dai seama?

CAROL: Cum, bunici? Noi, bunici?!

EVA: Da, e în stare ticăloasa. Îți dai seama în ce pericol suntem? Trebuie să facem ceva.

CAROL: Da, dar ce?... Eu zic s-o încuiem în casă.

EVA: Crezi că e de-ajuns? Eu n-am încredere. Mai bine o castrăm.

CAROL: Mda, ar fi o idee. Sau, ce-ar fi totuși s-o trimitem în străinătate? Mai ales că vrea și ea.

EVA: Acolo nu se fac copii?

CAROL: Mai rar. Și n-ar ști nimeni.

EVA: Dragul meu, ești așa de inteligent! Dar... dacă se-ntoarce?

CAROL: Tu n-ai observat că de-acolo nu se-ntoarce nimeni? Dar, uite, iar ne-am luat cu discuțiile despre copii și am scăpat din vedere esențialul. Ce mult timp din viață se pierde cu copiii! Hai să ne vedem mai departe de treabă. Unde rămăsesem? Am rezolvat treburile politice ale țării.

EVA: Ce patriotic din partea noastră! Mă simt... ca o eroină. Acum înțeleg de ce politicienii ăștia se dau așa de mari, de parcă ar fi niște dumnezei. Acum chiar că parcă aș fi... Substantivul „Dumnezeu” nu are feminin, așa-i?... De ce oare?

CAROL: Hai să lăsăm blasfemiile și să revenim cu picioarele pe pământ. Eva, doar știi că Dumnezeu e unic. Și în nici un caz nu e femeie.

EVA: Zău? Înțeleg din asta că femeile sunt discriminate chiar de la facerea lumii. Dar spune-mi totuși, cum s-ar zice Dumnezeu la feminin? Ce dracu’, doar ai terminat filologia. Și dacă Dumnezeu e unic, de ce are plural? Dacă poți spune „Dumnezei”, de ce să nu poți spune și...

CAROL: Văd că nu te reține nimic să-i alături, în aceeași formulare, pe Dumnezeu și pe necuratul... Dar, strict filologic, căci filozofic nu pot accepta această idee, cred că am putea spune „dumnezeiță”, pornind de la substantivul „zeu” din terminație.

EVA: Bine, mă declar mulțumită. Deci există feminin. Poate, totuși, Dumnezeu este femeie. Dar hai să vedem ce urmează.

CAROL: Urmează pagina de politică externă.

EVA: Da? Atunci te las pe tine. M-a plictisit întotdeauna politica externă. Ocupă-te tu de asta, fă niște lobby pe pagina externă. Și poți să te ocupi și de pagina de sport. Dar să nu te-atingi de pagina mondenă, și nici de cea culturală. Pe astea le iau eu la bucatărie, să mai scriu cât amestec în mâncare. Știi, am multă treabă, trebuie să termin mâncarea pentru musafiri.

CAROL: Ce musafiri, dragă?

EVA: Cum ce musafiri? Doar ți-am spus de-o săptămână că i-am invitat pe George și Adela la cină.

CAROL: Îmi pare rău, nu-mi amintesc... Dar ce ți-a venit să-i chemi? Știi bine că-i urăsc.

EVA: Și ce-i cu asta, dragă? Și eu îi urăsc, dar trebuie să-i mai chem din când în când. Doar sunt cei mai buni prieteni ai noștri.

CAROL: Iar te-ai îndrăgostit, tâmpito, așa-i?

EVA: Cine, dragă? Eu?! De cine?

CAROL: De George, desigur. Tu nu gătești decât când ești îndrăgostită. Crezi că eu nu văd ce scânteii ies între voi când vă apropiați unul de altul?

EVA: Ce, e vina mea? Gelozia asta a ta e stupidă. Știi bine că tu ești de vină.

CAROL: Eu? De ce crezi asta?

EVA: Tu m-ai pus să mă îndrăgostesc de el, în „*Eternul feminin*”. Te joci cum ai tu chef cu sentimentele mele. Cum vrei să-l iubesc în piesă, dacă nu sunt îndrăgostită cu-adevărat? Sunt eu actriță bună, dar fii convins că realismul interpretării mele vine din faptul că eu simt tot ceea ce spun pe scenă.

CAROL: Știi, totuși realismul nu mai e la modă acum, ai putea deci să mai renunți la el.

EVA: Zău, chiar n-are rost să fii gelos. Credeam că te-ai obișnuit, de-atâta vreme... Simți un miros ciudat? Vine din bucătărie. Mă tem că tocmai s-a ars mâncarea pentru musafiri.

CAROL: Și ce gătești pentru musafiri?

EVA: Specialitatea casei: ceva cu tăiței.

Violeta, îmbrăcată în violet, traversează camera cu mâinile întinse înaintea ei, ca o somnambulă. Eva și Carol o urmăresc, mirați, cu privirea. Apoi se ridică și Eva, care iese mergând spre bucătărie.

Scena 6

Rămas singur, Carol se concentrează asupra ziarului, scriind din când în când câte ceva. La un moment dat se aude soneria, dar Carol nu se ridică să deschidă, așteptând să facă asta altcineva. Soneria devine tot mai insistentă. Violeta traversează scena, bine-nțeles îmbrăcată în violet, apoi revine cu o tânără care vorbește foarte teatral - vom afla mai târziu că se numește Aorta. Aorta ține în mână un ziar.

VIOLETA (către Carol): Te caută cineva. (Iese așa cum a intrat).

CAROL (ridicând mirat ochii din ziar): Pe mine?! Cine să mă caute pe mine? Eu nu cunosc pe nimeni.

AORTA: Bună dimineața. Știu că e cam devreme, dar voiam neapărat să vă găsesc acasă.

CAROL: Pe mine? Sunteți sigură că pe mine mă căutați?

AORTA: Sunt sigură, maestre! Știu că nu mă cunoașteți, dar eu vă cunosc pe dumneavoastră. Nu numai că vă cunosc, dar pur și simplu vă ador!

CAROL: Stați așa, domnișoară! De ce să mă adorați? Eu nu v-am făcut nimic.

AORTA: Da, așa e, dar vreau să-mi faceți. Să-mi faceți un rol pe măsura mea. Vreau să joc eu rolul principal în noua dumneavoastră piesă. După părerea mea, sunteți cel mai mare dramaturg încă în viață. Știți, eu sunt actriță și dansatoare, în timpul liber dansez dansuri orientale – sunt Aorta Bălan, poate ați auzit de mine.

CAROL: Aorta?... Hm, am auzit de dumneavoastră, dar credeam că sunteți un vas de sânge, nu știam că sunteți actriță.

AORTA: Oh, vas de sânge, actriță, e totuna. Prin mine circulă artă adevărată, artă dramatică. Abia aștept să iasă la suprafață, ca o fântână arteziană care să inunde lumea... V-am speriat? De fapt, am citit azi în ziar că organizați un casting pentru rolul principal din noua dumneavoastră piesă, și cum cea mai mare dorință a mea e să joc într-o piesă de Carol Baltazar, m-am prezentat de urgență.

CAROL: Serios? Un anunț în ziar? Nu știam de niciun anunț. În orice caz, nu eu am dat acest anunț.

AORTA: Știu, eu am dat anunțul. Și pentru că a apărut doar în ziarul meu, sper că nu voi avea concurență.

CAROL: Asta nu e chiar adevărat, anunțul a apărut... sau va apărea și în ziarul soției mele.

AORTA: Ah, domnule Baltazar, nu încercați să vă debarasați de mine, că nu veți reuși. Doar știe toată lumea că individa aceea care se pretindea a fi soția dumneavoastră a fost găsită în culise sugrumată cu șnurul de la cortină.

CAROL: Domnișoară, sunteți dezinformată. Individa despre care vorbiți este chiar soția mea. Și în momentul de față se află în bucătărie, gătește tăiței pentru musafiri.

AORTA: Oh, ce macabru. Cine ar mânca tăiței gătiți de o actriță moartă?

CAROL: Da, aici aveți oarecum dreptate. Tăiței soției mele sunt chiar macabri.

AORTA: Ah, mă tem că va trebui să mă luați de soție ca să pot să joc vreodată în piesele dumneavoastră.

CAROL: Domnișoară, din păcate, nu pot avea decât o singură soție. Nu e vina mea, e vina sistemului. Știți, sistemul sancționează bigamia. Și eu vreau să fac dramaturgie, nu pușcărie.

AORTA: Faci pușcărie pentru bigamie, dar nu și pentru văduvie.

CAROL: Ce nebunie! Și-apoi, domnișoară, nu autorul face distribuția.

AORTA: Ei, lăsați, știți bine că nu-i chiar așa. Asta-i valabil doar dacă autorul nu mai e în viață. Dumneavoastră sunteți în viață, nu-i așa?

CAROL: Da, mă rog, uneori. Dar credeți-mă, nu eu fac distribuția.

AORTA: Atunci cine? Vă rog, vă implor, cu cine trebuie să mă culc ca să obțin un rol, dacă nu cu autorul? Cu regizorul, cu directorul teatrului? Asta n-am învățat în facultate.

Se aude soneria.

Scena 7

Eva, Carol. Intră Violeta, mai apoi preotul, un doctor.

VIOLETA: A venit un popă.

CAROL: Ce fel de popă?

VIOLETA: Nu știu. Pare de treflă. Îi spun să intre?

AORTA: Sigur, a venit să ne cunune.

Violeta iese. Intră un preot.

UN PREOT: M-ați chemat?

CAROL:... Unii da, alții nu.

UN PREOT: Despre ce e vorba? Nuntă? Înmormântare? Botez?

AORTA: Da. Recunosc, eu v-am chemat. O nuntă, dar numai după ce înmormântați femeia sugrumată cu șnurul de la cortină care gătește în bucătărie.

CAROL: Și un botez, dacă tot ați venit. De fapt, două. Știți, mai apar din când în când pe-aici doi gemeni nebotezați.

Din nou intră Violeta.

VIOLETA: A venit și doctorul.

CAROL: Ce doctor?!

VIOLETA: Nu știi. N-ați chemat niciun doctor?

CAROL: Am chemat noi vreodată vreun doctor?! Dar, în sfârșit, invită-l să vedem ce vrea.

Violeta iese, revine cu doctorul apoi iese din nou.

Scena 8

Carol, Aorta, preotul, doctorul. Acesta din urmă este îmbrăcat în halat alb și are mănuși chirurgicale. În mână ține o trusă medicală. Mai târziu, Eva.

DOCTORUL: Am venit. Sper că remarcați că am venit foarte repede.

CAROL: Da, chiar nu ne așteptam... V-a chemat soția mea?

DOCTORUL: Care? Aceea moartă din bucătărie? Nu m-a chemat ea, dar am venit să constat decesul.

CAROL: Domnule, e o confuzie provocată de... această aortă bolnavă. Dacă doriți, consultați-o pe dânsa.

Doctorul scoate din trusă un stetoscop și o ascultă pe Aorta, care și-a descheiat bluza ca să poată fi consultată.

DOCTORUL: Nu, nu e bolnavă. E o aortă tânără și sănătoasă. Dar, dacă tot am venit, să știți că eu pot face și vaccinări. Am vaccinuri care oferă imunitate pe toate planurile, inclusiv sentimental.

CAROL: Cum adică, sentimental?

DOCTORUL: Adică vă protejează împotriva sentimentelor. Nu se mai lipește nici un sentiment de dumneavoastră, dacă sunteți vaccinat.

CAROL: Cum, domnule, vrei să mă lași fără sentimente?! Cum să trăiești fără sentimente? Cum să scrii teatru, fără sentimente?

DOCTORUL: Nu vă îngrijați, se trăiește foarte bine fără sentimente. Știți, sentimentele dăunează grav sănătății. Oricum, eu am venit în primul rând pentru gemeni. Am fost sesizat că în această casă există doi gemeni nevaccinați.

PREOTUL: Și nebotezați.

CAROL: Și inexistenți.

AORTA: Cum inexistenți? A scris în toate revistele mondene când s-au născut. Au publicat și fotografii.

CAROL: Zău? Și cum arată? Sunt drăguți?

AORTA: Da, destul de drăguți pentru niște gemeni nevaccinați, nebotezați și inexistenți.

CAROL: Să-i spun și soției mele. (*Strigă*): Draga mea!

Intră Eva, care poartă șorț, are părul legat cu un batic la spate și ține o lingură mare de lemn într-o mână. În cealaltă mână ține ziarul, pe care îl pune în suportul de lângă fotoliu.

EVA: Mi-a spus Violeta că au venit musafirii. Cam devreme, eu i-am invitat la cină. Nu-i nimic, vom lua o cină matinală. (*Privind spre musafiri*): Dar ce se petrece aici? Musafirii ăștia sunt greșiți. Eu i-am invitat pe George și Adela. Voi nu sunteți George și Adela, așa-i? (*Către soțul său*): Tu nu-ți dai seama ce sentâmplă? Asta nu-i realitatea noastră, asta e realitatea lor. (*Ia ziarul Aortei, caută o anumită pagină pe care o rupe în bucăți mici*): Gata, am scăpat de ei.

Preotul o ia de mână pe Aorta și ies, tăcuți și dezamăgiți. În urma lor iese și doctorul.

Scena 9

Carol, Eva, mai târziu din nou Aorta.

CAROL: Iar au rămas copiii nebotezați! Și nevaccinați.

EVA: Ce copii? Noi n-avem copii!

CAROL: Se pare că avem. Te-ai grăbit și ai dat afară singura persoană care știa cum arată copiii noștri. Ba chiar a văzut și poze. Dar... Știi ceva? Mai dă-i încolo de copii! Vorbim într-una de copii, când se-ntâmplă lucruri mult mai importante. Hai să nu ne mai pierdem în amănunte. Tu îți dai seama în ce pericol suntem?

EVA: La ce anume te referi?

CAROL: La această nouă organizare a realității. Realitatea vine peste noi să ne fure munca, să ne îngroape, să ne constate decesul, să ne lipsească de sentimente, să ne vaccineze copiii. De când fiecare își scrie propriul ziar, se întâmplă lucruri foarte ciudate. Uite, de exemplu, cum au dat buzna peste noi acest preot și fata aceea, cum o chema? A, da, Aorta. Și doctorul. Oamenii nu mai țin cont de drepturile celorlalți, de intimitatea altora. Oricând pot să ne invadeze toți preoții, toate vasele de sânge și toți doctorii care vor dori să facă acest lucru. Și noi, cum ne apărăm?

EVA: Știu eu cum. Trebuie să ne baricadăm. *(Ia scaunele din încăpere și le cară în ușă, ca să se baricadeze)*. De ce stai? Hai să mă ajuți. Să cărăm și șifonierul.

CAROL: Ce naivă ești! Doar nu crezi că vei opri realitatea să-și urmeze cursul cu un scaun și un șifonier!

Eva se oprește din această agitație și rămâne cu scaunul în mână. Se gândește puțin, apoi pune scaunul la loc.

EVA: Ai dreptate... Simți?

CAROL: Ce?

EVA: Cum ne strânge realitatea.

CAROL: Asta era? Da, sigur că simt. O realitate din ce în ce mai strâmtă. Vezi, cu toate că noi încercăm să o croim pe măsura noastră, ne înghesuie din ce în ce mai mult realitatea celorlalți.

Brusc, apare Aorta, îmbrăcată ca o dansatoare orientală, și traversează scena dansând din buric, pe muzică de gen. Carol și Eva o urmăresc cu privirea fără să scoată o vorbă, apoi rămân un timp uitându-se după ea.

CAROL: Exact ce spuneam. Asta e realitatea ei, care o intersectează pe a noastră.

EVA: Bine, și noi ce putem să facem, ca să ne apărăm intimitatea?

CAROL: Asta n-avem cum, dar putem în schimb să invadăm și noi intimitatea altora.

EVA: Adică ce să fac, să-mi dezgolesc buricul și să dansez turcește prin sufrageriile prietenilor?

CAROL: E de preferat prin sufrageriile dușmanilor, dragă. Ce ai cu prietenii?

Ușa șifonierului se deschide scârțâind. Carol și Eva se uită unul la celălalt speriați. Din șifonier se ivește capul doctorului, apoi acesta iese cu totul și vine și se așează pe canapea, ținând în mână trusa medicală.

EVA: Ce faci, domnule?

DOCTORUL (*scoțând din trusă un stetoscop*): Vreau să vă ascult inima. Sper că aveți inimă, așa-i? Vă rog să vă dezbrăcați.

Eva începe să se dezbrace, dar Carol o oprește.

CAROL: Ce faci, dragă?! Cum zice unul să te dezbraci, tu, gata, te conformezi?

EVA: E doctor, dragă! Și crede că n-am inimă, tu n-auzi ce zice?

CAROL: Da, dar totuși... O fi el doctor, dar noi nu suntem pacienți. Suntem sănătoși tun.

EVA: Poate dumnealui face medicină preventivă. E posibil ca, odată și odată, să ne îmbolnăvim. (*Către doctor*): Ce specialitate aveți?

DOCTORUL: Sunt medic de familie.

CAROL: Ce familie?

EVA: Familia noastră?

DOCTORUL: Exact! Fiecare familie are acum propriul medic de familie. N-ați citit în ziarul de astăzi despre reformarea sistemului sanitar?

CAROL: În ziarul nostru nu scria așa ceva. Vă spun sigur.

DOCTORUL: Atunci, dați-mi voie să vă dau eu vestea cea bună: de acum încolo, voi veghea permanent asupra stării dumneavoastră de sănătate. Sunt medicul dumneavoastră de familie 24 de ore din 24. Veți deborda de sănătate în fiecare clipă, veți crăpa de-atâta sănătate! (*Scoate din trusa medicală un termometru*): Dezbrăcați-vă, să vă iau temperatura.

EVA: Nu, lăsați, n-avem nimic.

CAROL: N-auzi, domnule, că suntem sănătoși?

Carol și Eva se ridică și se depărtează de doctor, care se ține după ei cu termometrul în mână, fugărindu-i prin încăpere. Aorta traversează iarăși camera dansând din buric. Apare și preotul, ieșind de după o mobilă, cu o găletușă în mână și o legătură de busuioc, cântând: „În Iordan botezându-te Tu, Doamne...”

Cortina

- sfârșitul actului I -

ACTUL II

Același decor din actul I. Ușa este blocată cu scaune.

Scena 1

Eva și Carol scriu fiecare pe câte o pagină din ziarul primit de dimineață. Pe chipurile lor se citește încordarea. Din când în când se răzgândesc, șterg, scriu din nou.

EVA (*tresare și se oprește din scris*): Ascultă! Auzi ceva?

CAROL (*lasă pixul și ascultă câteva secunde*): ... Nu, cred că ți s-a părut.

EVA: Tu crezi că au dispărut definitiv?

CAROL: Nu știu. Sper.

Cei doi se reapucă de scris. La un moment dat, din șifonier iese o mână care ține o seringă mare. Carol și Eva tresar speriați, apoi ridică din umeri și revin la treaba lor. De după o altă mobilă apare mâna preotului care scutură o cădelniță. Se aude un scurt fragment de muzică orientală și un picior desculț al Aortei se ivește de după frigider. Toate acestea se repetă de câteva ori de-a lungul actului.

EVA: ... Ai văzut?

CAROL: Da, am văzut.

EVA: Și?... Ce facem?

CAROL: Ce să facem?... Ne vedem în continuare de viață.

EVA: Dar ce crezi că vor aștia de la noi? De ce nu ne lasă în pace?

CAROL: Nu știu... Crezi că vor să ne spună ceva?

EVA (*în șoaptă, trăgând cu ochiul spre șifonier*): Ce? Că o să ne îmbolnăvim și-o să murim. ...Dar fata aia, dansatoarea, ce vrea să spună?

CAROL: Că până ne îmbolnăvim și murim, să ne bucurăm de viață, nu?

Sună soneria. Eva și Carol se uită unul la celălalt, speriați.

EVA: Cine-o mai fi?... Să deschid?

CAROL: De ce-ai deschide? Ce poate să iasă bun din asta?

Cei doi se uită în continuare unul la altul, neîndrăznind să deschidă ușa. Violeta apare, se uită cu reproș la cei doi, dă la o parte scaunele care blocau ușa și deschide.

Scena 2

Intră Adela și George. Carol și Eva le ies în întâmpinare.

EVA: Vaaai, au venit George și Adela. Ați venit la prânz. Ce drăguuuuț! Eu aveam impresia că v-am invitat la cină.

ADELA: Am venit prea devreme? Știți, noi luăm de obicei cina la prânz. Asta pentru că mai mereu, seara, George e la teatru. De-aia am crezut că și voi la fel.

CAROL: Nu e nici o problemă, intrați.

EVA: E o problemă, dar e minoră. Mâncarea nu e gata. Dar nu înseamnă că e musai să mâncăm. Putem pur și simplu să stăm de vorbă. Sau putem să ne uităm unii la alții.

GEORGE (*privind-o pe Eva*): Asta ar fi din cale-afară de plăcut.

CAROL: Dar cred că avem în schimb ceva de băut. Avem niște vin. Așa e, Eva?

EVA: Da, avem niște vin roșu. Se potrivește cu tăiței pe care nu i-am gătit încă. Dar, cât mai stăm noi de vorbă, poate se face și mâncarea. Carol, fii drăguț și adu tu paharele și vinul pentru musafiri.

(Carol aduce o sticlă de vin și patru pahare, le pune pe masă și toarnă băutura pentru toată lumea).

ADELA: V-am adus niște daruri. (*Scoate niște pachete dintr-o pungă*). Uite, asta-i pentru Violeta.

Adela îi dă Violetei o panglică mov. Aceasta se uită într-o oglindă și își leagă părul cu panglica, o sărută pe Adela în semn de mulțumire și iese. Apoi scoate din pungă o cutie ca de pantofi și i-o întinde Evei.

ADELA: Asta e pentru voi.

EVA (*deschizând cutia*): Vaaai, ce drăguț! E goală. Ia uite, Carol, parcă e ziarul nostru de dimineață.

ADELA: Închide-o repede, să nu iasă!

EVA (*oarecum speriată*): Cine?!

ADELA: Aerul, dragă. V-am adus niște aer curat. Aveți grijă, să nu-l consumați pe tot odată. Foarte curând, aerul va fi foarte rar și foarte scump. Se pare că urmează o criză de aer fără precedent. Și uite, aici am niște portocale pentru George și Adela.

EVA: Ooo, ce drăguț! V-ați adus daruri și vouă? Probabil ați bănuit că nu-i mâncarea gata.

ADELA: Ei, cum să ne-aducem daruri nouă? Vorbeam de finii noștri.

EVA: Care finii?

ADELA: Gemenii, dragă!

EVA: Aaaa, gemenii! Dar luați, vă rog, câte-un pahar de vin.

Ia fiecare câte un pahar de vin.

EVA: Carol, ai auzit cum îi cheamă pe gemenii noștri?

CAROL: Nu. Cum?

EVA: George și Adela.

CAROL: Înseamnă că totuși avem copii.

EVA: Da, așa se pare. (*Către oaspeți*): Știți, toată dimineața ne-am contrazis. Eu ziceam că n-avem copii.

CAROL: Da. În timp ce eu susțineam că n-avem copii. Nu vi se pare amuzant?

GEORGE (*nesigur*): Da, pare destul de amuzant. (*Râde, teatral*): Ha, ha, ha! Chiar foarte amuzant.

CAROL: Dar nu știam unde s-o încadrăm pe Violeta.

EVA: Violeta. Știți, fata aceea care se îmbracă în mov și mănâncă tăiței în bucătăria noastră. Ați văzut-o când am intrat.

GEORGE: Violeta, fiica voastră?

CAROL: E fiica noastră, așa-i? (*Către Eva*): Ai auzit, dragă? E fiica noastră.

EVA: Și... gemenii, de ce-ați zis că sunt finii voștri?

ADELA: Pentru că noi i-am botezat.

EVA: Zău?! Sunt botezați? Curios! Și pe acest motiv ne-am contrazis azi-dimineață. Eu ziceam că nu-s botezați.

CAROL: În timp ce eu susțineam cu tărie că n-ar fi botezați. Nu-i așa că-i amuzant?

EVA: Și-acum îmi vine să râd când mă gândesc. (*Chicotește, apoi, către Carol*): Dragul meu, ar fi bine să aduci biblia familiei.

CAROL: Ce să faci acum cu biblia familiei?

EVA: Să notăm numele gemenilor, altfel uităm din nou.

Carol aduce cu evlavie biblia familiei. Eva o preia cu aceeași evlavie și scrie pe prima pagină numele gemenilor.

EVA: Geooorge și Adeeeela... Totuși, nu pricep un lucru. De ce l-ați botezat pe unul din gemeni Adela?

CAROL: Poate pentru că e fată?

EVA: Cum?! Unul din gemenii noștri e fată? Asta n-aș fi crezut.

CAROL: Așa e, și eu am fost convins că amândoi sunt băieți. Ce ciudat!

ADELA: Ei unde sunt?

EVA: Cine?

ADELA: Gemenii. Am vrea să îi vedem.

CAROL: Și noi am vrea să îi vedem.

EVA: Știți,ăștia mici sunt așa de neastâmpărați! Când sunt aici, când nu mai sunt.

CAROL: Acum nu mai sunt.

EVA: Ultima oară au fost văzuți dormind sub masă, înveliți cu o rogojină. (*Ridică fața de masă și privește dedesubt*). Dar acum nu mai sunt.

CAROL: Uneori, îi mai găseam în sertarul cu ciorapi. Dar astăzi, când m-am încălțat, nu erau nici acolo.

EVA: Uneori, dorm sub duș. Dar nici acolo nu erau, i-aș fi văzut. Știți, eu fac duș în fiecare zi.

ADELA: Ciudat. Nu vi se pare ciudat?

EVA: Că fac eu duș?!

ADELA: Nu, mă refeream la gemeni. Nu-i ciudat că nu știți unde sunt?

CAROL: Nu prea. Ne-am obișnuit. O să-i căutăm pe internet. Acolo găsești de toate.

ADELA: Sunteți norocoși. Aveți copii așa de cumiți...

CAROL: Așa e. Nici nu-i simți. Parcă nici n-am avea copii.

EVA: Carol, nu-i frumos să vorbim toată ziua de copiii noștri. Plictisim musafirii, dragă! Îl scuzați, dar știți, e așa de mândru de copii! Ei, și-acum vă las puțin, voi merge până la bucătărie să văd ce-i cu tăiței. Ați observat ce greu fierb lucrurile în ultima vreme?

ADELA: Vrei să te-ajut? Dacă vrei, le fierb eu. Mă pricep la fiert lucruri.

EVA: Dacă vrei să vii cu mine în bucătărie, am putea să mai stăm de vorbă, până e gata mâncarea.

Femeile se ridică și se îndreaptă spre bucătărie. Eva, trecând pe lângă George, îl atinge senzual și, speră ea, insesizabil pentru ceilalți. Totuși, Carol vede și se uită urât la George.

Scena 3

După ce femeile ies, bărbații își beau vinul în liniște. La un moment dat, George se ridică și începe să se învârtă prin încăperea. Apoi deschide ușa șifonierului și intră în el. Iese de-acolo și închide ușa.

GEORGE (*admirând dulapul*): Îmi place. Un adăpost excelent contra unui soț gelos.

CAROL: Da, dacă-l ții pe vertical. Pe orizontal, poate fi un sicriu potrivit pentru un amant imprudent.

GEORGE: Păcat însă că-i ocupat. Voi în șifonier vă țineți medicul de familie?

Carol nu-i răspunde, dar îi toarnă vin în pahar.

GEORGE: Poți să-ți pui și ție, să te mai înveselești. Nu știu ce-i cu tine, ești cam morocănos astăzi.

CAROL: Scuză-mă, nu sunt o gazdă bună. Am avut o zi grea. Și tu mi-o faci și mai grea.

GEORGE: Cine, eu?!

Scena 4

Se întorc și femeile și încep să pună masa. Eva aduce un castron cu o masă amorfă de tăiței fierți și pune fiecareuia câte un pumn de paste în farfurie. Eva și George fac tot posibilul să se atingă când sunt unul în apropierea altuia, ca și cum ar fi magnetizați. De data asta observă și Adela.

ADELA: Tu ce mai scrii, Carol?... Delicioși tăiței.

CAROL: Noi mâncăm tăiței aproape zilnic.

GEORGE: Au și carne, tăițeiii ăștia?

EVA: Nu, noi mâncăm carne foarte rar.

CAROL: Când își mai taie Eva vreun deget la bucătărie. Mi se întâmplă să mai găsesc câte unul în mâncare.

ADELA: George e carnivor. Adoră mâncărurile consistente.

GEORGE: Așa e. Un porc! Dau un regat pentru un porc!

EVA: Mă sperii, fiară! Eu, dacă aș avea un porc, aș dormi cu el în pat și l-aș scărpinga pe burtă, nu ți l-aș pune ție în farfurie.

ADELA: Mai vorbim mult despre porci? Carol, te întrebam ce mai scrii.

CAROL: Acum scriu teatru absurd.

ADELA: Nu e vorba despre dragoste, nu?

CAROL: E vorba despre tot felul de sentimente omenești. Despre dragoste, pasiune și încântare. Despre admirație și gelozie. Despre speranță, încredere și atracție. Despre sfială, compasiune și adorație, dorință și deznădejde. Despre dor. Dar de ce întrebî?

ADELA: În calitatea mea de critic de teatru, eu cred că să scrii acum despre sentimente atât de fragile e prea imprudent.

CAROL: Așa e, asta simt și eu.

ADELA: Ai încercat să scrii drame istorice? Să scrii despre eroism, curaj, patriotism, încrâncenare, lașitate, ambiție și răzbunare. Sau să scrii piese polițiste, despre viclenie, neîncredere, invidie, ticăloșie, despre ură, confuzie și abjecție.

CAROL: Fără îndoială vor veni și astea, cu vârsta, precum reumatismul. Când prostata mea nu va mai suporta ispita, adorația și încântarea, când articulațiile mele vor refuza să mai fie sfioase și deznădăjduite, voi înceta să mai scriu despre dragoste.

ADELA: Vezi, de-asta am preferat să scriu critică de teatru. Aici nu e nevoie de sentimente omenești. Și nici de prea multă tinerețe. Poți scrie critică de teatru până la moarte, ba chiar și după aceea.

CAROL: Critică de teatru post-mortem? Interesant! Apropo, să vă povestesc ce ni s-a întâmplat astăzi. Un doctor a venit să constate decesul Evei.

ADELA (*încântată*): În sfârșit, a decedat? Era și cazul. Condoleanțe.

GEORGE (*trăgând-o de mânecă*): Adela dragă, tu nu vezi că Eva e vie, e aici, cu noi? Cum să decedeze? E cea mai vie persoană pe care o cunosc. Dacă erqa mai vie decât atât, făcea și struguri. (*Îi sărută mâna Evei*). Îmi cer eu scuze pentru ea, scumpo!

EVA: Ei, nu-i nimic, ni s-au întâmplat atâtea lucruri ciudate astăzi...

CAROL: E-adevărat. Știți, același doctor care ne-a vizitat astăzi se oferise să ne vaccineze contra sentimentelor. De parcă sentimentele ar fi niște viruși.

EVA: Păi nu sunt? Eu cred că sunt. Nu vedeți că sunt transmisibile? Cum altfel se întâmplă să te îndrăgostești exact de cel ce e îndrăgostit de tine, când pe planetă există miliarde de oameni?

CAROL: Da, să știți că m-am gândit la un moment dat să o vaccinez pe Eva. Știți, ea e mult prea vulnerabilă la sentimente.

EVA: Păi atunci, chiar mi-ați semna certificatul de deces. Ce-aș fi eu, fără sentimente? Cum aș putea să joc pe scenă, fără sentimente? (*Uitându-se spre George*): Cum aș mai iubi, fără sentimente?

GEORGE (*încercând să schimbe subiectul*): Dar ce se aude? Aud un zgomot ciudat.

EVA: Da, și eu aud.

CAROL: Oare ce poate fi?

Scena 5

Eva, George, Adela, Carol. Toți s-au ridicat de la masă și încep să caute prin încăperea sursa zgomotului. George și Adela, atrași irezistibil unul de celălalt, se îmbrățișează pătimaș după șifonier. Când Carol și Adela îi văd, se despart cu greu.

CAROL (*către Adela*): Cred că e trosnetul oaselor nevastei mele în îmbrățișarea soțului tău.

EVA: Nu, e zgomotul frigiderului. Și nu ne îmbrățișam, repetam pentru spectacolul de mâine.

GEORGE: Da, nu ne iese prea bine scena de final. (*Încercând din nou să schimbe subiectul*): Voi țineți frigiderul în cameră? La noi stă în bucătărie.

EVA : O, și noi obișnuiam să ținem frigiderul în bucătărie, doar că s-a întâmplat ceva amuzant... (*Către Carol, care bea încruntat*): Așa-i, dragul meu? Vrei să le povestești tu?

CAROL (*morăcănos*): Nu, spune-le tu.

EVA: Da? Bine. Astă-primăvară am hotărât să cumpărăm un frigider nou. Mie mi-a plăcut ăsta pentru că are un disperser pentru apă – ați observat? Poți să-ți iei apă rece fără să deschizi frigiderul. Când ni l-au livrat însă, ne-am data seama că nu încapă pe ușa bucătăriei, așa că a trebuit să îl lăsăm aici.

GEORGE: E japonez?

EVA: Cine?

CAROL: Frigiderul, dragă. Despre frigider vorbeai.

EVA: Aaaa, frigiderul! Da, e japonez. De ce?

GEORGE: Pentru că e ciudat cum japonezii ăștia fac mașinile și calculatoarele din ce în ce mai mici, iar frigidererele din ce în ce mai mari. Și nu vă deranjează zgomotul?

CAROL: Ne-am obișnuit. Te obișnuiești cu multe porcării dacă ți se întâmplă în permanență. Și dacă ai apă rece la îndemână, fără să deschizi frigiderul japonez.

EVA: Dragul meu, ai grijă cu energiile negative! Nu pot mătura acum, avem musafiri.

Aorta trece din nou prin scenă, dansând din buric. George și Adela aplaudă.

GEORGE: Ce drăguț! Ne-ați pregătit un moment artistic. (*Către Adela*): Dragă, nu ți se pare drăguț?

ADELA: Ba da, interesant. Mie nu mi-ar fi trecut prin cap să asortez tăiței cu dansurile orientale. Mi se părea că tăiței s-ar potrivi mai degrabă cu o tarantellă.

CAROL: Din păcate, n-am avut de ales. În ultima vreme, alternativele au devenit tot mai reduse, ați observat?

ADELA: Da, am observat. Uite, de exemplu, astăzi am aflat că mi-a crescut leafa. Culmea e că nu m-a întreat nimeni dacă vreau sau dacă sunt de acord. Pur și simplu m-au pus în fața faptului împlinit.

CAROL: Ce ciudat!

EVA: Probabil așa se explică faptul că ați fost așa de generoși. Ne-ați luat atâtea cadouri! Chiar nu trebuia să cheltuiți așa de mult.

ADELA: Și știți care-i culmea? Că de fapt nici n-am cheltuit prea mult. Știți ce prețuri mici erau azi la supermarket?

GEORGE: Da, ni s-a întâmplat în sfârșit ceva bun. Simțeam nevoia unei schimbări.

ADELA: Așa e. Și când se schimbă chiar prețurile la supermarket, asta te afectează în mod direct. O simți la buzunar.

EVA: Serios?... Știți, mie nu mi s-a întâmplat asta niciodată. De câte ori merg la supermarket, văd prețuri din ce în ce mai mari.

CAROL: Da, dar ce-i drept n-ai fost azi la supermarket.

EVA: Așa e. Păcat!

CAROL: Chiar eram curios când veți aduce vorba de schimbări.

GEORGE: Despre ce schimbări vorbești?

CAROL: Despre cele ce se petrec în jurul nostru. Despre realitatea înconjurătoare. Voi n-ați citit ziarele de astăzi?

ADELA: Ziare? (*Cu dispreț*): Noi nu citim ziare, citim doar revistele culturale.

EVA: Ooo, păcat. Ați văzut ce zi frumoasă a fost azi?

ADELA: Așa e, a fost o zi destul de frumoasă.

EVA: 25 de grade. V-a plăcut?

GEORGE: O temperatură cum nu se poate mai potrivită.

EVA: Ei bine, eu am făcut-o.

GEORGE: Tu ai făcut, ce?

EVA: Ziua asta frumoasă. Dar era să fac o prostie. (*Chicotește*). Era cât pe ce să topesc ghețarii.

ADELA: Cum așa?

EVA: Știți, 25 de grade nu e o temperatură tocmai potrivită pentru ghețari. Și, dacă vreți să știți, tot eu am mărit și lefurile. Și am micșorat și prețurile la supermarket.

GEORGE: Aha, înțeleg. Adică... așa cred.

CAROL: Am să fiu mai explicit. Ni s-a oferit astăzi posibilitatea să modificăm realitatea.

ADELA: Realitatea nu poate fi modificată de un singur om. Asta e o aroganță, să îți închipui așa ceva.

CAROL: Nu, Adela, tot ce spune Eva e adevărat. Și nu e vorba de un singur om. Suntem doi. Sau poate suntem mai mulți. Bine, Eva se exprimă mai... plastic, e artistă, dar în mare e-adevărat tot ce zice.

ADELA: Carol, îmi pare rău că-ți spun asta, sunteți prietenii noștri cei mai buni, dar... sunteți paranoici.

CAROL: Nu, dați-mi voie să vă explic. Azi dimineață am primit ziarul gol. Era alb de tot. Mai întâi ne-am speriat, am crezut că se terminase realitatea înconjurătoare, dar apoi ne-am dat seama că e șansa noastră să facem ceva pentru omenire. Să reorganizăm realitatea.

EVA (*veselă, mimând cele spuse cu gesturi largi, ilustrative*): Și-atuuunci, am stopat criza econoomică, am mărit leefurile, am micșorat preețurile, am alungat noorii de pe cer, mi-am salvat soaaaacra de la moarte și am aranjat traaficul din București. Chiar, cum ați circulat astăzi?

GEORGE: Excelent. Să nu-mi spui că datorită vouă?

EVA: Ba da, mie trebuie să-mi mulțumiți.

George se apropie de Eva să-i sărute mâna, în semn de mulțumire, și din nou se lipesc unul de altul, ca magnetizați. Carol se ridică amenințător iar cei doi se îndepărtează unul de celălalt.

ADELA (*ieșindu-și treptat din fire*): Adică vreți să spuneți că ați avut în mână soarta lumii? Și că ați îndrăznit să interveniți în viața tuturor?

EVA: Adela, liniștește-te, am făcut numai bine, crede-mă. Sau cel puțin... am încercat.

ADELA: Dacă ați făcut bine, de ce e atât de rău?

CAROL: Cum ai putea distinge binele, dacă n-ar exista și rău?

ADELA: Voi chiar ați crezut că puteți reorganiza realitatea? E o nebunie ce spuneți. Nu cred o iotă.

CAROL: Nu noi am hotărât asta. Ni s-a dat această șansă. Am fost aleși.

ADELA: De ce credeți că voi ați fost aleși? Cine ar fi lăsat soarta lumii pe mâinile unui dramaturg egocentric și a unei actrițe ușuratică și nimfomane?

CAROL: Eu, egocentric?! Cum, voi nu vedeți că ea (*arată spre Eva*) e centrul universului meu? Sunt cea mai puțin egocentrică persoană din lume.

EVA: Ba nu, are dreptate. Ești egocentric și egoist. În loc să mă aperi pe mine, tu ai grijă să te scuzi, să te justifici. Cum îi dai voie să mă facă ușuratică și nimfomană? (*Începe să plângă*).

CAROL (*mângâind-o ușor pe păr*): Nu plânge, iubito, nu plânge.

GEORGE: Adela, dragă, nu te recunosc, nu te-am văzut niciodată atât de furioasă.

ADELA: Taci. Tu îmi întinzi nervii la maxim, când te văd cum nu-ți poți lua privirea, mâinile, trupul de pe femeia asta nerușinată.

GEORGE: Draga mea, liniștește-te. Suntem în casa lor, poartă-te civilizată. Mă simt de-a dreptul stânjenit. Iertați-ne, prieteni.

ADELA: Pentru ce-ți ceri iertare? Nu-i vezi cum se împăunează cu ceea ce cred ei că au făcut bun pentru omenire? Ei n-au fost în stare să facă ceva bun nici pentru ei înșiși, d'apoi pentru omenire?

EVA (*oprindu-se din plâns*): Dar de unde știi tu asta? Chiar crezi că știi totul despre noi?

ADELA: Atunci tu de ce plângi, de fericire?

EVA: Fericire? Ce știi tu ce-i aia fericire?

ADELA: Dar tu știi?

Scena 6

Cei de mai înainte. Eva vine în fața scenei, într-o parte, și se așează pe jos. Luminile se sting, în afara unui reflector care o luminează pe ea.

EVA (*declamând*): Da, eu știu. Fericirea e un fluture. Dacă ești o plantă înflorită, vine ea singură la tine. Stă puțin apoi își ia zborul. Dacă ești un copac uscat, te ocolește. Din păcate, dacă încerci să-l prinzi, să-l oprești, să-l strângi la piept, fluturile moare, e prea fragil. Nu poți păstra fericirea, cum nu poți păstra lumina soarelui.

Eva se ridică, luminile se aprind.

ADELA: Ce-a fost asta?!

CAROL: O metaforă. Adela, tu ești critic teatral, nu mai recunoști o metaforă?

ADELA: Un critic recunoaște întotdeauna o metaforă, chiar și când e prea teatrală și când îi e adresată personal.

EVA: Dacă n-aveți chef să vorbim despre metafore, putem vorbi despre sex oral. E la modă. Sau despre sex în grup. Ați făcut vreodată sex în grup?

CAROL (*arătând spre spectatorii din sală*): Eva, ce te-a apucat? Te-aud oamenii aștia din sală!

GEORGE: E o întrebare sau o invitație?

ADELA: Aș vrea să schimbați subiectul, îmi displac total discuțiile despre sex, chiar dacă se poartă. Cum ați ajuns de la metafore la sex oral?

GEORGE: Ei, nu o lua prea în tragic, nu vreau să te superi. Dacă vrei, revenim la metafore. Uite, n-ar strica să mai înflorești și tu din când în când.

CAROL: O idee excelentă. Cred că eu o pot face să înflorească.

GEORGE: Asta n-o cred. Dacă ai ști de câtă vreme încerc s-o fac să înflorească! Dacă eu n-am reușit, crezi c-o să reușești tu? Am rugat-o, am iubit-o, am implorat-o, am bătut-o... Pot să le spun asta, draga mea?... Da, am și bătut-o când m-a enervat. Am îngrijit-o, am ocrotit-o, am făcut-o să râdă, am și gădilat-o când n-a răs de bună-voie, i-am cântat serenade, i-am recitat poezii, totul în zadar.

CAROL: Eu voi folosi mijloace mult mai prozaice, chiar mijloace jurnalistice aș putea să spun. Fiți atenți... *(Ia ziarul și pixul și scrie)*: Astăzi, criticul de teatru Adela Trandafir va înflori.

ADELA: Aș dori să înfloresc singură. Nu vreau să se amestece străinii în ciclul meu de vegetație. Inflorescența mea mă privește.

CAROL: Liniștește-te, vei înflori singură. Era și păcat, ai un nume predestinat.

Toată lumea stă și privește țintă spre Adela. Aceasta se ridică de pe scaun și se oprește ca hipnotizată în mijlocul scenei. Un reflector îi luminează chipul, în timp ce expresia feței i se schimbă, trecând de la severitate și rigiditate la seninătate și fericire. O floare mare i-a răsărit în creștetul capului. George o ia pe Adela de mână și o conduce spre oglindă.

GEORGE: Adela, vino, vreau să-ți arăt ceva.

ADELA: Ce?

GEORGE: Privește! Ai înflorit!

Adela se uită, încântată, în oglindă.

ADELA *(întorcându-se spre ceilalți)*: Priviți, chiar am înflorit!

Toți o înconjoară, îi admiră și-i miros floarea de pe creștet.

EVA: E minunat! *(Către Carol)*: Dragul meu, așa-i că-i minunat?

CAROL: Într-adevăr, se mai întâmplă și minuni.

ADELA: Simt că acum aș putea și să vorbesc despre sex. Aș putea chiar să țin o conferință!

Se întorc cu toții la masă. George își ține soția de mână și o soarbe din priviri.

EVA (*către Carol*): Ai văzut că poți să-ți schimbi viața în bine într-o singură zi?
(*Geloasă*): Uite, se îndrăgostește de ea!

CAROL: Ciudat, de obicei se întâmplă invers.

EVA: Cum adică?

CAROL: Adică întâi se îndrăgostesc, apoi se căsătoresc.

EVA: Ai dreptate. E ciudat. Ia să corectăm asta.

Se apropie de Adela și îi rupe floarea din creștetul capului. În aceeași clipă, expresia Adelei se schimbă, zâmbetul fericit dispare de pe chipul ei. George dă drumul mâinii soției lui și se uită din nou cu tandrețe spre Eva.

ADELA: Ce-ai făcut, nemernico?

EVA: Ajunge cât ai înflorit. Pari așa de fericită încât mă sperii. Unii pur și simplu nu sunt făcuți pentru asta, nu aparțin regnului vegetal. Dacă mă uit la tine, ai ține mai degrabă de regnul mineral.

GEORGE: Păcat, mie îmi plăcea așa. Iubito, nu vrei să mai încerci? Poate reușești și singură.

ADELA: Nu, Eva are dreptate. Nu sunt făcută pentru asta. E-așa obositor să fii fericit!

EVA: Doamne, de ce o fi așa de greu, de dureros să faci bine?

CAROL: Pentru că nu de asta suntem creați.

EVA: Dar pentru ce suntem creați?

CAROL: Ar fi bine dacă am ști. Probabil, ca să trăim. Să trăim viața așa cum vine. Vezi tu, realitatea noastră interferează cu a celorlalți. Dacă încercăm să schimbăm ceva, apar conflicte.

GEORGE: Apar războaiele.

ADELA: Apar găurile negre din univers.

EVA: Apare celulita. Atunci, să trăim!

Eva se ridică, ia ziarul care se afla în suportul de lângă fotoliu și îl aruncă pe masă. Ziarul ia foc. Toți stau nemișcați privind ziarul arzând.

EVA (*ridicând castronul cu tăitei*): Mai vrea cineva tăitei?

CAROL: Draga mea, mai degrabă ceva de băut. Mai avem ceva de băut?

ADELA: Nu mai beau nimic, am început să am vedenii. Mai devreme mi s-a părut că văd un preot cu o cădelniță ieșind de după frigider.

GEORGE: Și mie mi s-a părut că un doctor mă amenință cu o injecție din șifonier.

CAROL: Da, tocmai de-aia parcă aș mai bea ceva.

EVA: Cred că mai e o sticlă de vin în frigider. (*Se ridică și merge la frigider, îl deschide și ia sticla. Vrea să închidă frigiderul, apoi deschide ușa din nou*): Iaaa uite-i și pe ăia miiiiiii! (*Închide ușa frigiderului și se întoarce la masă*).

CAROL: Zău? Sunt acolo?! Înseamnă că, totuși, avem copii!

În timp ce Eva toarnă vin musafirilor, pe scenă se perindă, unul câte unul, ieșind fiecare de prin mobile sau de după, dansând pe muzică orientală, Aorta, preotul, doctorul, Violeta.

Cortina